

závod nebo na provozovnu, jichž uplatnění má býti usnadněno volbou sudiště podle § 87 j. n. Nelze proto přisvědčiti vývodům stěžovatelovým, že stačí, že se v soudním okrese Nejdeckém provozuje podnik s pevným nebo pohyblivým stanovištěm, třebaže provozní kancelář je v Karlových Varech, a že pohybující se autobusy jsou střediskem kruhu právních vztahů, poněvadž podnik vyžaduje najmutí dělníků a spojen jest s povinnostmi a s právy. Kdyby tento názor byl správný, stačilo by zákonné ustanovení, že provozovatel živnosti může býti ve sporech, týkajících se živnostenského podniku, žalován tam, kde se živnost provozuje. To § 87 j. n. nestanoví. V souzeném případě neplyne ze zjištěných okolností, že tu jest zařízení neb aspoň takové soustředění právních poměrů na jednom místě, jehož jest třeba, aby se mohlo mluvit o provozovně.

Čís. 10950.

Komanditní společnost není oprávněna podati opravný prostředek ve sporu svého komplementáře. Předpisu § 84 c. ř. s. nelze tu použiti.

(Rozh. ze dne 4. září 1931, R I 523/31.)

Žaloba Rudolfa Sch-a, komplementáře komanditní společnosti Sch. a spol., byla procesním soudem první stolice zamítnuta. Odvolání podané komanditní společností odvolací soud odmítl. **Důvody:** Nejde o osoby v právním smyslu totožné, i když žalobce je osobně ručícím společníkem odvolávající se komanditní společnosti, a bylo proto odvolání, ana odvolatelka ve sporu jako žalobkyně nevystupovala, podáno osobou, které vůbec nepřísluší opravný prostředek odvolání jako straně na sporu nesúčastněné.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 472 c. ř. s. jest odvolání, jež bylo podáno osobou, které nepřísluší opravný prostředek, nepřipustné. Opravný prostředek nepřísluší osobě, která není stranou ve sporu, aniž vedlejším intervenientem. Souzený spor vedl Rudolf Sch. jako žalobce, jsa zastoupen dr. Aloisem Z-em, jako procesním zmocněncem, odvolání podala však komanditní společnost R. Sch. a spol., zastoupená dr. Karlem Sch-em, tedy osoba od žalobce rozlišná, která nebyla stranou ve sporu a které tudíž odvolání nepřísluší, jak na to již správně poukázal odvolací soud. Nerozhodno jest, že Rudolf Sch. jest komplementářem řečené komanditní společnosti, neboť tím se nestal ještě jejím majitelem, an tvoří společnost pospolu s manželkou Hildou Sch-ovou jako komanditistkou; nerozhodno též, že jest Rudolf Sch. samojediný oprávněn k zastupování společnosti, neboť tím nenastala ještě totožnost osob mezi žalobcem a společností podávší odvolání, tím nestala se též ze společnosti komanditní společnost veřejná, a Hilda Sch-ová se nestala tichou společnící, jak tvrdí stěžovatel.

Nebylo důvodů, by odvolání bylo vráceno podatelce k opravě podle § 84 c. ř. s., neboť nešlo o formální vadu, jež by bránila řádnému úřednímu vyřízení podání, nýbrž o odvolání podané osobou, které nepřisluší oprávnění k jeho podání a která jest zastoupena advokátem. Že nejde o pouhé přepsání, vidno z toho, že v souvislých rozepřích vedených proti firmě E. a firmě L. podala rovněž odvolání táž komanditní společnost na místě žalobce Rudolfa Sch-a.

Čís. 10951.

Bylo-li dodáno zboží zkažené, neupotřebitelné, bylo třeba včasné výtky (čl. 347 obch. zák.), by nenastala domněnka, že bylo zboží schváleno. Bylo vytýkati aspoň vady, jež byly zjištěny při prvním zkoumání zboží. Stačilo, učiniti zkoušku namátkou. Pokud nebyly vady oznámeny včas.

(Rozh. ze dne 4. září 1931, Rv I 701/30.)

Žalující firma objednala od žalované firmy 300 sudů marinovaných úhořů. Objednané zboží došlo k žalobkyni dne 30. listopadu 1926, načež je žalobkyně ihned zaplatila. Z 300 sudů uskladněných v transitmím celním skladišti na nádraží rozprodala žalobkyně ihned 100 sudů. Od zákazníků však docházely ihned stížnosti, že dodaný úhoř jest nedostatečně pečený, na polovic syrový, že má příchut' stuchlivou a dávali jej k dispozici. Tyto vady oznámila žalobkyně žalované dopisem ze dne 7. prosince 1926 s vyzváním, by ohledně 200 sudů úhoře, které byly ještě v transitmím celním skladišti, disponovala, žalovaná však dopisem ze dne 10. prosince 1926 k dispozici neuznala aniž oznámené jich vady. Žalobkyně předložila dne 14. prosince 1926 vzorek úhoře státnímu úřadu pro zkoumání potravin v Praze k posudku, jenž dne 20. prosince 1926 vydal posudek, »že vzorek úhoře má nepříjemnou, takřka odpornou, zažluklý rybí tuk a plísňě připomínající chuť a dlužno jej ve smyslu zákona o potravinách prohlásiti za zboží zkažené, pro lidské požívání nezpůsobilé«. Výsledek toho žalobkyně žalované sdělila dne 23. prosince 1926 a znovu jí dala k dispozici 100 sudů marinovaného úhoře a vyhradila si, že, kdyby se toto množství úhořů vrácením od odběratelů zvětšilo, i toto množství dáti k dispozici. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalované náhrady škody způsobené jí dodáním vadného zboží. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Žalobkyně snaží se dovoditi, že, an dodán byl úhoř tak vadně zpracovaný, že byl potravinou zdraví lidskému škodlivou, protože k požívání nezpůsobilou a že prodávající byl vydán nebezpečí stíhání podle zákona o falšování potravin, takže tudíž zboží bylo neprodejně a bylo vlastně dodáno »aliud«, nelze použití § 347 obch. zák. Ale nelze přehlédnouti, že se podle stavu věci zjištění, že zboží jest absolutně k obchodování nezpůsobilé a musí býti a bylo zničeno, stalo státním ústavem pro zkoumání potravin až v druhé polovině prosince 1926, že však vady zboží zjištěny byly zřízencem žalující hned po přijetí zboží, v prvých